

Доблестно българче

(Истински разказъ)

Бѣше хубава пролѣтна следпладня. Слънцето топло препичаше, а навътре по Дунава, къмъ ромънския брѣгъ, две лодки мудно се плъзгаха по течението на водата. Рибаритѣ не движеха веслата; сигурно дремѣха. И по русенския кей всичко бѣше тихо. По хълма само Борко Петковъ бавно слизаше и съ погледъ търсѣше по брѣга празна лодка, за да се разходи.

Край самия кей малко момиченце, въ червена рокля и сламена шапка въ ржка, гонѣше пѣстра пеперудка. Борко го съзрѣ. Той забавно почна да следи играта на детето.

Пеперудката хвърчеше направо. Понѣкога тя забавяше летежа си и момиченцето почти я настигаше, но изведнажъ тя литваше по бързо и то наново захласнато тичаше подире ѝ.

По едно време, точно когато детето замахна съ шапка, като мислѣше, че хваща пеперудката, тя зави бързо надѣсно, къмъ Дунава. Момиченцето не гледаше кжде стѣпва. Сега то силно цапна въ водата. Детето не знаеше да плува. Бѣше съ басмяни дрешки, които бързо се напоиха съ вода и то почна да потъва. Детето викаше, но никой го не чуваше.

Борко го видѣ и като стрела се впусна къмъ давецето се дете, което бѣше почнало да се губи изъ рѣката. Той бѣше добъръ плувецъ и знаеше, че колкото си по-леко облеченъ, по-леко се плава, но той забрави всичко.

На брѣга Петковъ се сѣти да снее са-мо горнята си дреха. Той се хвърли въ водата и почна да се гурка въ нея, защото детето вече потъваше. Следъ голѣми усилия едва успѣ да го хване.

Но сега какъ ще го извлѣче на брѣга? Детето се бѣше отпуснало, та тежеше много. Освенъ това, мокритѣ му дрешки го правѣха още по-тежко. Самъ Борисъ бѣ съ дрехи, които затрудняваха плаването му, а не стига това, но той трѣбваше да плава съ една ржка, защото съ другата стискаше на повърхността на водата зашеметеното дете.

„Помощь!“ викаше Борко, но никой го

не чуваше. Той търсѣше мѣсто, къмъ което да извлѣче малката, но такова не виждаше, защото детето бѣ паднало отъ високо и подъ изграденъ брѣгъ.

„Господи, помогни ни, и двама ще потънемъ!“ Но отгде помощъ? Рибаритѣ идѣха на Дунава по-привечерь. Сѣти се да не хаби излишни сили, като плува срещу течението, но да се извие и остави водата да ги носи — кой знае где и до кога, а той да употребѣи всички усилия, да крепи детето и себе си колкото е възможно по-дълго надъ водата.

Минаха минути, за него вѣкове. Но ето че той дочу гласове: „Дръжъ се, момче! Бързо пушайте лодки! Куражъ! Дръжъ се още малко! Браво!“ То бѣ точно тогава, когато губѣше и последни сили и щѣше да отпусне и себе си и детето на волята на студениятѣ мжти, зловещи води.

Рибари ги видѣха и спасиха. На брѣга, чрезъ изкуствено дишане, свестиха момиченцето.

Когато Борисъ се сбогуваше съ рибаритѣ и имъ благодарѣше, че сж се притекли на помощъ, тѣ му казаха: „По пѣтя се вайкахме, че сме тръгнали за Дунава малко рано, а то имало защо: да помогнемъ на храбреца, който спаси живота на детето съ рискъ, да изгуби своя. Момче, твоята постѣпка е геройска!“

— О не, само изпълненъ дългъ — каза скромно Борисъ и поведе момиченцето къмъ града, за да потърси родителитѣ му и го предаде на тѣхъ.

Д. Л. Д.

Пролѣтъ

Радостъ — пролѣтъ. Слънце грѣй,
Златенъ класъ на нива зрѣй;
По ливади злака млади
Росенъ лѣй брилянть — сълза;
Богъ въздѣхне — вѣтъръ лѣхне,
Вий се кждрава лоза.

Въ полски равни широти
Веселъ глѣчъ и шумъ ехти:
Неуморенъ въ трудъ упоренъ,
Тукъ обажда се орачъ;
Де овчари, де жътвари,
Ей, а тамъ запѣлъ косачъ...

П. К. Яворовъ.